

Roki mi položi na ramena in meni:

»Ko bi le ti mogel pozabiti na tisto Sodomo in Gomoro v Starem mestu,« pravi in zamahne proti jugu, proti morju in ladjedelnicam.

»Če bi ti tisto šlo iz spomina, bi bilo precej na pol laže.« Potem pristavi:

»Za oba.«

»Da,« ji odgovarjam, »pozabiti bi bilo treba in — sploh — dosti sem že pozabil, sčasoma bom pa še več.«

Nato primakne stolico do mojih kolen in reče tisto odrešilno besedo, ki je tako velika kakor svet.

POSLEDNJA ŽELJA

Alojz Gradnik

Da pest bom pepela,
bom moral goreti, goreti,
umreti ko v panju čebela.

Da rosna mi ruša bo groba,
sem moral jokati,
jokati za tabo, o mati,
izpiti vse, kar je pelina grenkoba.

Ko padem kot kamen v vodnjaka globine,
naj ne onečistim je: da bo brez kála,
naj vse povračilo bo tvoje in hvala,
o ti moj povišani duh domovine!